

Не скаржись на власне довідане горе,  
Що в житті нести довелось;  
Поглянь лиш на сльози — цілісіньке море  
Їх по світу геть розлилось.

Куди не піткнешся — панують кайдани;  
То де вже спокою нам ждять?  
Як щирі народу свого громадяни,  
За край ми повинні гадать!